

Trafford egyvalamit szenvedélyesen utált a Fizlro napban, mégpedig a Csoportos Ölelés. A Csoportos Ölelés, avagy a Csoportos Ölelés a közösségben végzett munka kötelező része volt. Trafford megpróbálta a lehető leggyakrabban elkerülni, például úgy, hogy kisebb irodai elintéznivalók miatt távol maradt vagy rosszuléretet színlelt a mosdóban, de óvatosnak kellett lennie: a többszöri hiányzás komoly kérdőre vonást eredményezhetett, sőt a Hitvalláson való feljelentést is. Éppen ezért az esetek többségében el kellett viselnie a Csoportos Ölelést.

– Gyűljetek körém, mindenki! – kiáltotta egy vidám hang.

Bimbó Hercegnő volt az. Mindig Bimbó Hercegnő kezdeményezte a Csoportos Ölelést, habár nem volt semmilyen különleges jogköre erre, hiszen nem voltak sem rendek, sem rangok Trafford közvetlen munkatársai között. A kormányzati munkahelyeken a minimálisra szorították a hivatalos hierarchiát, nehogy sérüljön az emberek önbizalma, és hogy kellemesebben érezzék magukat. A személyes törekvésre természetesen joguk volt. Kimondta a Wembley Törvény.

Bármely személy, aki készen áll arra, hogy álmot álmodjon, bármi lehet, ami csak lenni akar. Törvény szerint.

Ez a törvény volt az élet megannyi következtetlenségének egyike, amit Trafford minden egyes nap észrevett, és ami mélységesen nyomasztotta. Ahogy törvénybe ütközött mások hitének befektítése, törvénytelen volt kételkedni és tagadni az ambíciójuk és törekvéseik gyakorlati valóságát, vagyis közkeletű néven az „álmaikat”. Trafford képtelen volt ezt megérteni. Akárkivel is találkozott az élete során, mindegyikük irtózatosan gazdag és híres akart lenni, de egyikőjük sem

lett soha az. Ami azt illeti, ahogy a dolgok fokozatosan egyre nehezebbé váltak, és minél forróbb és zsúfoltabb lett a város, az emberek élete nyilvánvalóan egyre rosszabb lett. Ennek ellenére a szilárd meggyőződés, hogy minden egyes személy bármit megkaphat, amit csak akar, egyszerűen azáltal, hogy akarja, törvény adta emberi jog volt.

Trafford látta, hogy a valóság ellentmond a hivatalos dogmának, minden nap és minden formában. Az emberek mégis hitték (vagy hangoztatták, hogy hiszik), hogy az álmok valóra válhatnak, sőt valóra is válnak, és Traffordtól törvényesen elvárták, hogy higgyen a hitükben. Ennek egész egyszerűen semmi értelme sem volt.

Trafford szemében semminek sem volt értelme, legfőképp Istennek. Egyszer hallott egy nőt az utcasarkon kiáltozni. Azt hajtogatta, ha Isten, a Szeretet, a Teremtő, a Legfelsőbb Lény, annyira törődik a gyerekekkel, akkor közülük miért haldokolnak keserves kínok között annyian? Egy kisdedit tartott tejtől duzzadt melléhez, míg beszélt, és amikor a rendőrség végül elvette tőle a gyermeket, akkor derült ki, hogy a kicsi halott. A nő azt az ellentmondást fogalmazta meg, ami Traffordban is sokszor felötlött. Úgy érezte, ez mindenkiben fel kellett, hogy merüljön. Az asszonyt mégis letartóztatták izgatásért és vallási gyűlöletkeltésért, és Trafford soha többé nem látta.

Annyi törvény volt, amely ellentmondott a valóságos személyes tapasztalatnak, épp ezért noha a munkahelyen nem volt hivatalos rangja senkinek, létezett egy igen szigorú rangsor. Ez a szellemi ortodoxia feltűnő és nyílt kimutatásán alapult, és Trafford kis világában Bimbó Hercegnő volt a nagykutya. Bimbó Hercegnő annyira tele volt hittel, hogy Trafford már-már csodálkozott, hogy egyáltalán maradt mellette hely a sok fánknak, amit a nő a nap folyamán magába tömött.

Bimbó Hercegnő mindenben hitt. Először és legfőképp természetesen az Úrban és a Szeretetben meg az Egyház törvényében hitt. Mondani sem kell, hogy hitt a Kis Jézusban és abban, hogy a Kis Jézus azt akarja, hogy Bimbó Hercegnő álmodja az álmot, és legyen bármi és minden, ami csak lenni akar. De Bimbó Hercegnő mindent felölelő hite továbbment ennél. Képzett asztrológus volt, tarotkártyavető, fehér

mágiával foglalkozó boszorkány és az osztályukon az Év Fogyókúrázója (a hit ereje által). Csakis tantrikus szexet művelt, és azt állította, hogy buddhista abban az értelemben, hogy messzemenőig hisz a szeretet erejében, és annak a gyógyító erejében, hogy ő saját maga. Ezek a hitek mind tökéletes összhangban voltak az Egyház tanításaival, mivel a feltételezés szerint minden hit egyszerűen hit a Szeretetben, csak más-más neven. A nyilvánvaló kivételek e törvény alól a „hamis hitek” voltak, az iszlám, a nagy „másik”, és természetesen a piszkos zsidók.

Bimbó Hercegnőnek nyilvánvalóan volt hite. Ő (ahogy állandóan emlékeztette a többieket) mélységesen, mélységesen szellemi ember. És veszélyes is, mint egy pitbull, ha valaki az útját keresztelte, és ízekre szedett bárkit az irodai blogon, ha észrevette, hogy – akár csak egy pillanatra is – valaki nem tiszteli eléggé őt vagy a családját.

Trafford azt gyanította, hogy az Inkvizíció informátora.

– Csoportos ölelés! – kiáltotta Bimbó Hercegnő szélesen mosolygva, karját kítárva, majd fülsiketítő kislányhangon hozzátette: – Ölelni akarok, ölelést akarok, öleljetek me-e-e-e-g!

Trafford és a munkatársai kötelességtudóan összegyűltek a nyitott terű iroda közepére, és összekapaszkodva kört alkottak, a fejüket komolyan a kör közepe felé hajtva. Trafford legnagyobb rémületére azon kapta magát, hogy Bimbó Hercegnő mellett áll, a karjával átfogja a nő pucér hátát, legalábbis ameddig elért, mert Bimbó Hercegnő büszke volt teltkarcsúságára, és Trafford karja nem volt elég hosszú ahhoz, hogy átérje a derekát. Ehelyett kénytelen volt a karját a nő szatén tangájából kibuggyanó hatalmas úszógumiján nyugtatni. Ez a testhelyzet gyötrelmesen kétesélyes volt. Mekkora nyomást fejtsen ki? Ha túl kicsit, azt következtetnék belőle, hogy nem örül és adja át magát a közös élménynek, viszont ha túl nagyot, akkor megvádolhatják zaklatással és tiszteletlenséggel. Bimbó Hercegnő félelmetesen kiszámíthatatlan volt, és Traffordnak még gondolni is rossz volt arra, hogy zaklatás vádjával illetheti egy olyan személy, akiről az a hír járja, hogy az Inkvizícióval áll kapcsolatban.